

Arnošt Brod A Jeho Žena Olga



Tohle je svatební fotografie mých rodičů. Nevím, kdy a kde se potkali, ale v červenci roku 1912 je oddal rabín v Bučicích, městě, ze kterého otec pocházel a kde žili nějaký čas po svatbě. Dědeček tam měl obchod se smíšeným zbožím a otec i matka mu tam pomáhali. Když dědeček ve 20. letech zemřel, otec obchod prodal, přistěhoval se s manželkou do Prahy a stal se velkoobchodníkem s obilím.

Rodiče na děti dlouho čekali. Byli spolu už patnáct let, když se narodil v roce 1927 můj bratr Hanuš. Tehdy už vůbec nedoufali, že by mohli mít rodinu. Otec taky už chtěl jít do penze, ale když se narodily děti, musel znovu obnovit své podnikání, aby bylo z čeho domácnost žít.

Můj otec byl člověk takového konzervativního ražení, který byl samozřejmě šťasten, že má syny, protože ve svém věku už nedoufal, že bude vůbec nějaké potomky mít. Takže byl velmi hrdý, staral se o nás, dával nám přesné příkazy, co smíme a co nesmíme dělat. Kontroloval, kdy chodíme spát, kontroloval, jak se koupeme. Pokud měl čas, velmi se o svou rodinu staral. Bohužel času měl velmi málo, v podstatě to už byl starý člověk. Když v šedesáti letech zemřel, všichni říkali, že už to byl starý pán, že už se jeho věk naplnil. To je dneska nesmysl, šedesátiletí lidé jsou v podstatě velmi činorodí, ale jak říkám, už když mu bylo padesát, chtěl jít do penze a nešel jenom proto, že jsme se mu narodili my. Já ho mám v paměti jako člověka, který se samozřejmě sice snažil si s námi nějak hrát, ale myslím, že už ve svém věku dětem moc nerozuměl.

Má matka byla povahově naprosto klidná žena, kterou nerozházelo vůbec nic. Děti mohly dovádět a křičet a ona seděla po obědě u stolu a loupala oříšky. A děti mohly zbořit dům, respektive halu, nábytek, a jí se to nedotklo. Ovšem, samozřejmě, otec byl poněkud nervózní, prudší. Když se rodiče hádali, tak hlavně německy, abychom jim nerozuměli. Ale my jsme jim potom už stejně rozuměli. Matku mám v paměti jako mírnou, laskavou ženu. Jako pubertální kluk jsem se k ní vždycky nechoval hezky, to samozřejmě je taky pravda, ale ona se pak ukázala, to už je další historie, být velmi statečnou ženou. I když nikdy nepracovala, tak v těch hrozných podmínkách Terezína, které musela zažít, se ukázala jako žena velmi adaptabilní, pracovala jako ošetřovatelka mentálně a fyzicky postižených dětí.